

Обичай и прави каквото искаш!

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 01 Май 2014 06:43



Определени неща в живота са фундаментални. Църквата не означава схоластика, тя не те занимава с разни казуистики, да те уморява с такива неща и да ти казва- в този случай правим това, в този, чакай да видя какво пише тук в книгата! А, правим това! И да започва да ти се вие свят, да живееш, сякаш си в Стария Завет с хиляди закони за всяка твоя стъпка, да трепериш, да се стресиращ и да се чувстваш смазан душевно. Църквата казва: Не! Господ ви е дарил свобода и тази свобода означава да устоявате в живота и да не се поддавате на други робства, не ставайте роби, а бъдете свободни хора. Ама, какво ще правя в този случай, в другия случай? Виж, казва Църквата, за да не се объркваш, ще ти кажа няколко основни правила. Има няколко основни правила и ако схванеш техния смисъл, всичко останало ще се подреди.

Първо. Научи се да обичаш! Обичай, казва бл. Августин, и прави каквото искаш. Просто нещо. Църквата няма да започне да ти казва: знаеш ли, когато свекърва ти дойде у вас, ще ѝ кажеш това, това и това. . . Не, ако обичаш другите, ако обичаш човека, с който имаш някакво търкане, ако обичаш, тази любов ще ти покаже как да се държиш. Лесно е. Ако обичам, мога да направя едно хубаво предаване, мога да говоря правилно на някой човек, да изслушам изповедта му и да отговоря правилно, защото любовта, казват светците, дава просветление и знание. Когато обичаш, се просветляваш и познаваш другия в любовта и го разбираш. Когато обичаш, разбираш по-добре Божията воля, защото душата тогава е изпълнена с любов и лесно влиза в съприкосновение с Бога, Който е любов. Бог е любов, ти си любов и лесно общувате и влизате в съприкосновение помежду си. По този начин разбираш Божията воля.

Друго правило. Научи се да се изповядваш, да казваш твоите грехове, твоите рани, както навиваш ръкава си, показваш на лекаря раната си и казваш: тук ме боли, ударих се, тече кръв, излиза гной, т.е. прости неща. Върви да се изповядаш и кажи раните на

Обичай и прави каквото искаш!

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 01 Май 2014 06:43

душата си, малки, големи, каквото имаш, кажи го.

Ходене на църква, любов, изповед, прости неща. Това ми го каза един 80-годишен дядо-монах от манастира Дионисиу на Света Гора. Той ми каза– ще ти кажа прости неща и да ги кажеш и на хората. Аз много си помогнах по този начин в живота.

А за дълбоките и сложни неща? – е, добре, тези, които могат, да ги правят, но ако нямаш любов, какво да правиш с всички други неща? Ако не ходиш на църква, какво да правиш с всички други неща?

В Литургията душата ти *яде хляб*, там се утвърждава, там стъпваш здраво, в Божията благодат, укрепваш се и стъпваш здраво. Едно е да слушаш думи от мене, а друго да отидеш на Светата Литургия да те облее Божията благодат. От радиопредаването не извира Божията благодат, както ставана св. Литургия, защото там е Пресвятото Тяло и Кръв на Господ, там е св. Потир. Евангелието е покана за брак, с която те канят на брака Господен и ти казват *дойдете на брака*. Кой този брак? Св. Евхаристия. Отиваш и казваш: Ето, тук е Женихът! Коя е невестата ли? – твоята душа. Жених и невеста. Какво е това? Не е ли брак? Когато четеш св. Писание, т.е. Христовите думи, Женихът те кани на Своята Вечеря, на Своя Брак, на Своята трапеза. Ако не отидеш, колкото и да са свети евангелските думи, те сами по себе си не са достатъчни. Възлюбени, протестантите например, които се занимават Новия Завет, харесват им беседите, проповеди, но къде остава Вечерята? Получил си поканата за брака, но отиде ли на Брака? Отиде ли да се зарадваш? На трапезата? Яде ли? Гладен ще останеш! Знаеш ли защо? Защото, когато постоянно четеш поканата за сватбата, но не отиваш на сватбата, няма да почувстваш радост, няма да видиш снимки, няма да те снимат на видеото, няма да отидеш на трапезата, няма да целунеш Жениха, невестата, няма да почувстваш тази радост и атмосфера. Така е. Слушаме за Господ и отиваме на св. Литургия и вече не слушаме за Господа, а Го докосваме, съединяваме се с Него, причастяваме с Него.

Любов, изповед, участие в св. Литургия, в св. Причастие - тези, които могат, които са се подготвили, които са се изповядали и чувстват, че се готови да приемат Господа в себе си, с правилни предпоставки, които ще уточните с вашия духовен наставник - *смирение*

Обичай и прави каквото искаш!

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 01 Май 2014 06:43

В Лествицата се казва, че дори да изкачиш цялата лествица, никога не преставай да молиш Бога за прошка на греховете, да чувстваш, че си грешен, отговорен, беден, човек си, не забравяй своите граници. Дори да изкачиш Лествицата, ти си човек. Ако помиришеш своята плът, мирише на пръст. Ти си пръст, земя и кал, колкото и високо да се издигнеш; а и още за нищо не си сигурен. Затова имай смирение, защото то дава сигурност: този, който е ниско, го издига нависоко, а този, който е нависоко, го държи да не падне. Смирението е хубаво нещо. Молитвата също. Никога не трябва да спираме да се молим, дори светът да загива. *Ама, нямам време! Кажете сега: Господи мой, помилуй ме, обичам Те, помогни ми, не ме оставяй! Поеми живота ми в Твои ръце, Господи! Оставям всичко на Теб- моя живот, деца, здраве! Господи, спаси ме, искам да Те обикна, да живея за Теб!*

Ето! Защо постоянно казваш, че не сварваш? Не сварваш да се молиш дълги часове! Добре, отпрати кратка молитва, живея Господа, усети Христос в теб, в този миг, казвай Неговото име-

Господи Исусе Христе, помилуй ме

! Преживей Христовото име по опияняващ начин в теб. Да стане това сливане, да станеш едно с Господ, да се съединиш с Него. Изричай Неговото име. Ти обаче през цялото време казваш:

не мога да сваря, не мога да сваря

! Защо? Веднъж един възрастен свещеник ми каза: бре, отче, идвал ли е някога при теб някой на изповед, който да ти каже-

отче, днес мога да сваря да наготвя

! Защо?

Имам да се моля толкова много, че не сварвам да наготвя! Не мога да сваря да ям, защото имам много да се моля, не мога да сваря да отида на работа, защото имам да чета от Евангелието!

Не, не е идвал такъв човек- му казах. Той каза- при мен също не е идвал. Не би ли трябвало обаче да дойде някой да ни каже нещо подобно, не би ли трябвало да има такива „шури“ хора в света? Защо казвам това? Това не е шурост, а естествено нещо, т.е. за теб е естествено да свариш да наготвиш, а молитвата -

ако сваря, ще я отправя

Да се наспя, и ако сваря, ще отида на църква!

– така казваш. Това е погрешно движение, погрешна позиция, погрешна основа. Затова казах, че ако схванеш правилно някои неща и ги сложиш на първо място, т.е. там, където трябва да бъдат, всичко останало постепенно ще се подреди. Както копчетата на якето - ако закопчеш първото на втората дупка, последното ще стърчи. Ако започнеш правилно, всичко ще бъде правилно. И след това ще кажеш: първо ще се помоля, а след това ще ям, ще се помоля и тогава ще отида на работа. Молитвата трябва да бъде твой живот, да бъде това, което ще ти донесе пари в твой живот. В какъв смисъл ли? Ти казваш:

ама, ако не работя, ако не търча

? Да, но за да работиш и да търчиш, трябва да имаш, брате мой, Божието благословение. Трябва да имаш здраве, сила, Неговата благодат. Ако Господ отвърне леко Своя поглед от нас, както се казва в Псалтира, ще търчим, няма да смогваме и ще даваме всичките си пари, които сме събрали за една година, ще ги дадем за

Обичай и прави каквото искаш!

Написано от Архим. Андрей Конанос
Четвъртък, 01 Май 2014 06:43

едноседмичен престой в болницата. Разбра ли? По-добре да не става това.

Но дори през този месец, през тази седмица в болницата - както ми писа някой от вас, една госпожа: *□ отидох в болницата, лежах и там за първи път усетих Бога, събудих се и видях Бога. Гледах лампите, завесите, тавана, сетне ми омръзна и реших да се изкача наум по-нагоре, по-нагоре, по-нагоре и накрая стигнах до Бога* . Видя ли?

Когато всичко беше наред с теб, ти не се молеше. И Бог казва:

това Мое дете тръгва, почва да търчи и не знае къде отива

! Постави спирачка в живота си. Бог ти дава малък сигнал, но не се пробуждаш, два ти втори, отново не се пробуждаш, удря ти един шамар, не се съвземаш, още по-силен, хм, двоумиш се, и Той казва: хайде малко в болницата! - слагат те в болницата и сядаш и мислиш, замисляш се и гледаш суетата, какво представлява човекът, ти самият, мислиш за твоите проблеми, за смисъла на живота, за твоята неблагодарност, когато толкова време, докато беше здрав, не разбираше това, и сега казваш: ах,

Боже мой, само да оздравея, ден и нощ ще ти благодаря! Какво е това нещо? Не издържам това лежане! Схванах се, сковах се!

А толкова време, когато ходеше? Всички тези години, през които търчеше? Каза ли някога

Благодаря

!? Не го каза. Сега, на болничното легло разбра, че да можеш да ходиш е повод за благодарност към Бога. Браво! Постигна нещо много хубаво- в болницата оздравя, не непременно телесно, а най-вече по душа. Оздравя душевно. Ако си разбрал, че здравето е дар, ти си красив човек. Оздравял си и казваш

Благодаря

! Затова, когато подредиш нещата и имаш правилна основа в теб, всичко друго ще върви добре, ще намери своя път и начин. Затова обичай Христос!

□ Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}